

במדינה

(המשך מעמוד 11)

השימוש במקום קיר לביתן, וניסה להחזיר הודעה לאנשי מפא"י בפנים. הפיתקה הוחזרה מה.

לבסוף, אחרי שינויים ותיוקונים והתרגור יות, ניגשה המשלחת לשולחן השופט להי גשת הרשימה. היא הכילה עצוב עדיין עשרות ליקויים פורמליים.

זה נורא, לחשוב שנוהי עכשיו הנהגת המדינה? לחש עתונאי, ואכן, ארבעת גדולי המערך דמו למשלחת של אירגון חנונים עלוב.

מוקיון פאתטי. אם סיפק המערך את הנימה הטראגית, הרי בא הרב אברמוביץ ומילא את תפקיד המוקיון במחזה שקספירי. היה זה מוקיון עצוב ונוגע-ללב. גליונות החתימת שבידו היו מפוקפקים. הוא לא גייס גם את חמשת אלפי הל"י שהיו דרוי שים כפקדון. אבל הוא התעקש, והשופט לנדוי, בגישתו האכזרית הרגילה, ניסה להר" חיקו בעדינות.

הרב אברמוביץ חי במשך ארבע שנים בשביל הרגע הזה. במשך רגע אחד עומד המחסנאי האלמוני במרכז תשומת-הלב של המדינה. מוקף עתונאים וצלמים. עודד רגע יפנו לו העתונאים עורף, והוא יחזור לתהום השיכחה. אך במשך רגע אחד זה הוא מייצג — באופן פאתטי — את המרד של האיש הקטן במדינה הקפקאית המודרנית.

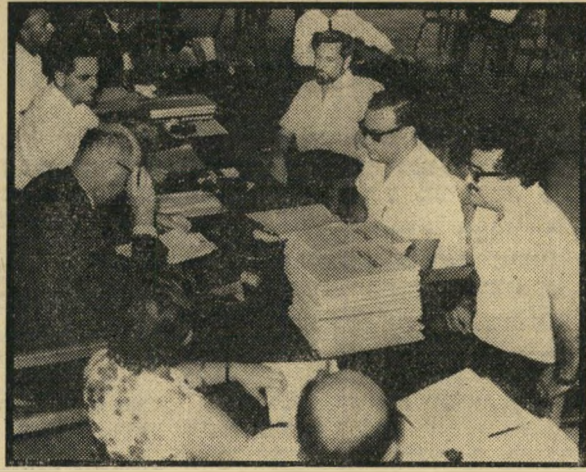
זכנו ובהרנו. בשמונה נסגרה הדלת. על שולחן הוועדה נשאר 18 רשימות. למראית-עין היה זה מיספר מבהיל, דלק למכונת-התעמולה של הטוענים נגד שיטת הבחירות היחסית. אך זוהי תעמולת-שקר. התועמלנית העיקרית — רפ"י — ניפחה בעצמה את המיספר על-ידי הגשת רשימת נפל ערבית משלה, שאין לה שום סיכוי. שמה של רשימה זו — רשימת השלום — הוא חוצפה בפני עצמה, כשהוא מתנוסס על זנב מפלגת הזבנג וגמרנו.

למעשה מופיעות בבחירות רק מפלגות הכנסת הקודמת. נוספו עליהן כמה רשימות קיקיוניות ללא סיכוי סביר כלשהו, הדומות יותר למעשה-קונדס. אם יצליח המימשל הצבאי לפסול את רשימת אל אוד הערבית (ראה בלוג), יופיע רק גורם אמיתי אחד חדש במאבק הבחירות: רשימת העונוס.

המימשל הצבאי מיבצע ביטול

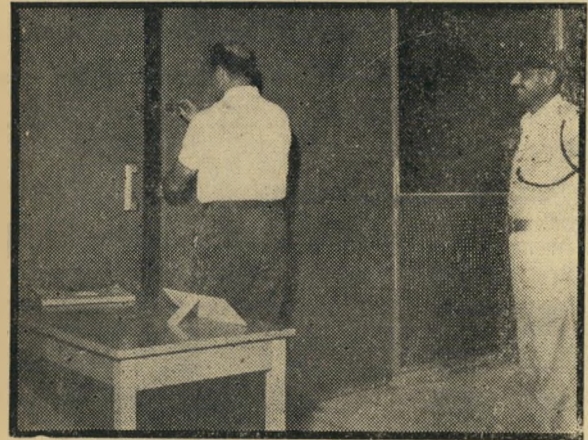
למימשל הצבאי ולשליחיו היתה השבוע משימה אחת: למנוע השתתפות של רשימת הסוציאליסטים הערביים בבחירות לכנסת. לשם כך גייס את כל המנגנונים הפורמליים בשטח הערבי: סוכני הש"ב, פעילי ההסתדרות ונציגי משרדים ממשלתיים.

הצעד הראשון נעשה עוד בשבוע שעבר (העונם הזה 1461), כאשר הוציאו המוש"לים הצבאיים של המשולש והגליל ארבעה צווים, לפיהם הוגלו סאלח בראנסי, מנצור קרדוש, צברי גריס וחביב קהאגני מב"תיהם אל ישובים רחוקים. המשותף לארבעת הגולים: הם היו ראשיה המוכרים של קבוצת אל-ארד הערבית, והם עמדו בראש

העולם הזה חמישים ושמונה ספרים, המכילים 2553 חתימות, מונחים לפני השופט העליון משה לנדוי. מולו: שלום כהן, אמנון זכרונן ואורי אבנרי.

הרב אברמוביץ (ימין) יושב בפנים עצובות, שעה שחברי הוועדה מרימים את ידיהם בהצבעה שפסלה את רשימתו, מאחר שלא הפקיד את הפקדון.

הדלת נסגרה בשעה שמונה בדיוק סוגר קציין הבטחון את הדלת, ובזה תמה קבלת הרשימות. אנשי המערך היו כבר בפנים, כשרשימתם לא היתה מוכנה.

המערך יושב עייף ורוצץ מול השופט משה לנדוי. מימין: ראובן ברוך, גולדה מאיר, נתן ניר ורות הקטין. מאחורי גולדה מאיר נראה יושב בר"ב הא"י.

מזכויות-היסוד של כל אורח: להמליץ על הרשימה הנראית לו. אך מכיוון שהמיבצע נערך בכפרים ערביים, הצליחו שליחי המימי של הצבאי לשמור אותו בסוד.

הדאגה לחביב. בסוף השבוע, אי אפשר היה לדעת עדיין באיזו מידה הצליח מיבצע ההפתחה, וכמה ממליצים ביטלו את חתימתיהם. כאשר נשאל יו"ר ועדת הבחירות, שופט בית-המשפט העליון משה לנדוי, אם אין החוק אוסר סוג זה של פעולה, השיב: "החוק אינו אוסר לשכנע אנשים לבטל חתימות".

מה יקרה אם יצליח המימשל הצבאי לנרסם לביטול הרשימה? השיב סאלח בראנסי, שהוגלה לבית-שואן: "איננו פוחדים מכש"ל לון. לדעתנו, זה לא יהיה כשלונו שלנו, כי אם של הדמוקרטיה במדינה. יש גם לזכור: מה שעושים היום מנגנונים מסויימים לרשימה ערבית, הם יעשו מחר לרשימה יהודית שאינה מוצאת חן בעיניהם". דאגתו המיידית היתה נתונה לקהאגני, שהוגלה לטבריה. כי קהאגני הוא עני מרוו, ואין ביכולתו להתקיים בגלותו, כש"עליו להתייצב שלוש פעמים ביום במסגרת בביתו בחיפה השאר אשה לבני תמיכה. בכל מכתב ששיגר בראנסי לבני משפחתו דרש: "תדאגו קודם כל לחביב".

ידידיו ערכו מגבית — אליה תרמו גם יהודים, שהתקיימו נגד הנהגת עונש ההגרי ליהיה במדינה — ובכספי התרומות הבטיחו את קיום הגולים, לפחות למשך השבועות הראשונים.

גולה אחד פתר את בעיית קיומו. יומיים אחרי שהוגלה לצפת, הודיע עורך-הידון צברי גריס כי אין באפשרותו להתקיים בעיר זרה, וכי הוא חוזר לביתו בחיפה. הוא הזמין את המשטרה לעצרו ולהכניסו לבית-סוהר, שם יתאכסן ויאכל על חשבון המדינה. תוך פחות מ-24 שעות נעצר, נשפט ונשלח לבית-סוהר.

אך מעבר לבעיית הקיום היומיומי, הטי ריזה את הגולים השאלה: בעד מי יצביעו אוהדיהם, אם לא תאושר הרשימה? התשובה לא היתה עדיין ברורה בשבוע. אולם התי רשמות ראשונה של עתונאים אשר פגשו את בראנסי בבית-שואן ואת קרדוש בעיר היתה: הם לא יקראו לאוהדיהם להצביע בעד הרשימה הקומוניסטית של וילנר טובי.

גריביה, ואילו 4400 ל"י נתרמו על-ידי בני כפרים אלה, לעומת 600 שנאספו בצפון.

הפינקסים והכסף הופקדו בידי עורך-הידון יעקב ירדור, שאינו חבר ברשימת הסוציאליסטים הערביים, אלא רק שימש להם כנציג חוקי בפני ועדת הבחירות. הוא הגיע למשרדי הוועדה, מוקף חצי תריסר צעירים מהמשולש, הפקיד את הכסף ואת פינקסי החתימות. הוא ביקש כי אות הרשימה תהיה צ"ש, שהיא האות הערבית האחרונה בשם אל-ארד.

הטרור הסודי. היעד המעשי הראשון, במירוץ אל הבחירות, הושג. אך לפני שהרשימה החדשה יכלה להשתתף ממש במערכת הבחירות, היה עליה להמתין עד שהמומחים של ועדת הבחירות המרכזית יבדקו את ה"טופסים שהגיש ירדור.

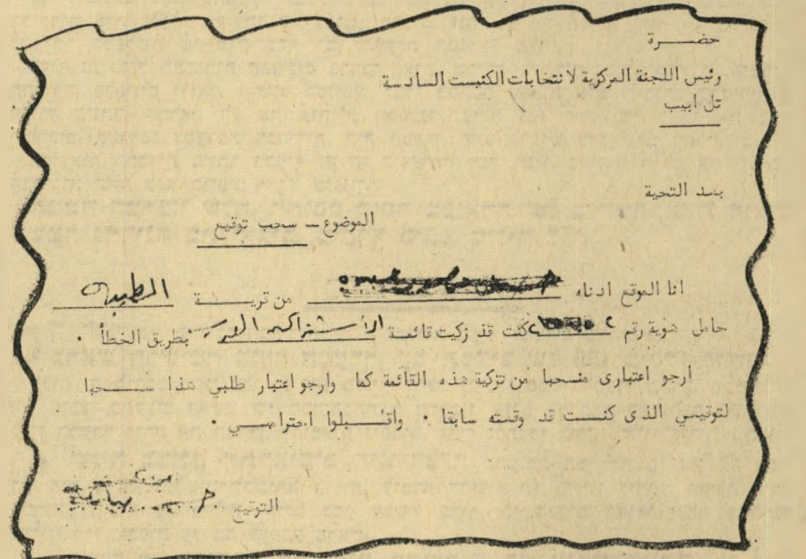
לפי רוח החוק, פירושה של בדיקה זו אחד ויחיד: להודא כי הפרטים הטכניים (שם, כתובה, מספר תעודת-זהות) של ה"מועמדים והממליצים נכונים; שחתימות ה"ממליצים והמועמדים אמיתיות; ושממליץ או מועמד לא יופיע ביותר מרשימה אחת.

לפי מיכחנים אלה, היתה רשימת הסוציאליסטים הערביים עוברת ללא ספק את הבדיקה, ומקבלת אישור סופי להשתתף במערכת הבחירות. אך מה שנעשה על-ידי המושל הצבאי חרג מרוח החוק. למחרת הגשת הפינקסים, הופיעו שליחיו בישובים הערביים, כשבדיקים צילומים של דפי החתימות. בצילומים הופיעו שמותיהם של כל הממליצים על הרשימה.

נוסף לצילומים אלה, נשאו שליחי המושל טופסים משוכפלים בשפה הערבית. בטפסים אלה (ראה צילום) כתוב: לכבוד יושב-ראש ועדת הבחירות המרכזית לכנסת הששית, תל אביב. הודון: ביטול חתימה.

אני החתום מטה ..... מפד ..... נושא תעודת זהות מספר ..... המלצתי על רשימת מתוך טעות. אבקשך לראות אותי כמבטל המלצה זו לרשימה, וכן מבקש אני לראות בבקשתך זו ביטול החתימה שחתמתי מקודם. על החתום .....

אילו נערך מיבצע טרור מסוג זה בתל-אביב או בירושלים, היה מעורר מייד זעקה, שכן, זוהי פגיעה חמורה וצינית באחת

טופס ביטול החתימה של חותמי "אל-ארד" שוחזר אסור, טרור מותר